

ความเป็นมาของปัญหา

สังคมไทยปัจจุบันอยู่ในสภาพที่กำลังปรับปรุงให้พัฒนาก้าวหน้าหลายด้าน เพื่อให้สมาชิกในสังคมได้ใช้ชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ มีความสามารถรับผิดชอบชีวิตของตนเองและต่อสังคมอีกด้วย ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาถึงแม้ว่าเป็นเวลาที่น้อยเกินไปสำหรับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเจตนคติของตนในสังคมเดิม ผู้ซึ่งเคยใช้ชีวิตแบบหนึ่งให้หันมาใช้ชีวิตอีกแบบหนึ่งที่ถูกต้องและมีระเบียบมากกว่าได้ สิ่งที่มีมนุษย์ชาติกำลังเผชิญสภาวะการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงเนื่องมาจากสาเหตุสำคัญ 3 ประการคือ ประการที่หนึ่ง ประชากรทั่วโลกทวีจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว ประการที่สอง ความรู้บางอย่างล้าสมัยเร็วในขณะที่วิทยาการทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีก้าวหน้าไปไกล และประการที่สาม ประเทศต่าง ๆ ใ้รับเสรีภาพทางการเมืองสูงขึ้น¹ ด้วยเหตุนี้ระบบการศึกษาที่จำกัดขอบเขตอยู่เฉพาะในโรงเรียนนั้นจึงไม่เป็นการเพียงพอที่บุคคลจะเผชิญชีวิตในสภาพสังคมที่เป็นอยู่ต่อไปได้ บุคคลที่พ้นวัยเรียนแล้วจำเป็นต้องฝึกฝนตนเองในรูปแบบของการศึกษาอย่างใดอย่างหนึ่งเรื่อยไปคราพบเท่าที่ชีวิตยังคงดำเนินอยู่ ทั้งนี้จากการวิจัยทางจิตวิทยาพบว่า มนุษย์ไม่มีความสมบูรณ์อยู่ในตัวเอง (Unfinished being) ต้องเรียนรู้เพื่อสนองความต้องการของตนอยู่เสมอ² ดังนั้นนักการศึกษาจึงมีแนวโน้มที่จะมองการศึกษาว่าเป็น 2 กระบวนการในการเป็นมนุษย์ (Process in human being) และเกิดแนวความคิดในการจัดการศึกษาที่เรียกว่า "การศึกษาตลอดชีวิต" (Lifelong Education) ซึ่งเป็นการรวมการศึกษาในระบบโรงเรียนเข้ากับการศึกษานอกระบบโรงเรียน

¹วิลเบอร์ แชรรมม์, และคนอื่น ๆ, สื่อมวลชนใหม่ ๆ: รายงานสำหรับนักวางแผนการศึกษา, แปลจาก The New Media: Memo to Educational Planners, (พระนครคุรุสภา, 2514), หน้า ก.

²จรุง ณาสุวรรณ, "การศึกษานอกโรงเรียน", จุดยืนและทิศทางการศึกษาไทย, รวบรวมและจัดพิมพ์ โดยสมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย (วัฒนาพานิช, 2518), หน้า 95.

การศึกษาในระบบโรงเรียนจะเน้นความจำเป็นพื้นฐานในการพัฒนากำลังคน ซึ่งเป็น การศึกษาที่จัดไว้เป็นลำดับชั้นอย่างมีระเบียบอยู่แล้ว ในขณะที่เดียวกันการศึกษานอกระบบโรงเรียนได้เน้นความจำเป็นต่อเนื่องในการพัฒนากำลังคนของประเทศให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ดังนั้น การจัดการศึกษาทั้งสองระบบนี้จึงสนับสนุนซึ่งกันและกัน

การจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนในประเทศไทยนั้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะเพิ่มพูน ความรู้ในการอ่าน การเขียน และส่งเสริมการประกอบอาชีพสำหรับประชาชนที่ไม่มีหนังสือ หรือรู้แล้วลืมก็สามารถนำเอาความรู้ที่ได้รับไปเป็นพื้นฐานในการหาเลี้ยงชีพให้เหมาะสมกับสภาพ แวดล้อมโดยแบ่งการดำเนินงานออกเป็น 3 ลักษณะ³ ดังนี้คือ

1. การศึกษานอกระบบโรงเรียนอย่างมีแบบแผน มีการกำหนดหลักสูตรไว้แน่นอน เทียบได้กับการศึกษาในระบบโรงเรียนเพื่อประชาชนที่ไม่มีโอกาสได้เรียนในโรงเรียนตามปกติ ได้แก่ โรงเรียนผู้ใหญ่หลายสำนัอยู่ในระดับต่าง ๆ โรงเรียนการศึกษานอกระบบเปิดเสรีจ เป็นคน
2. การศึกษานอกระบบโรงเรียนอย่างมีแบบแผนพอสมควร มีหลักสูตรระยะสั้น เพื่อสอนเฉพาะเรื่องตามความต้องการของประชาชน ได้แก่ โรงเรียนอาชีวศึกษานอกระบบ โรงเรียนอาชีวศึกษาเคลื่อนที่ เป็นต้น
3. การศึกษานอกระบบโรงเรียนที่ไม่มีแบบแผน สำหรับประชาชนที่ไม่มี โอกาสศึกษาทั้งสองประเภทที่กล่าวข้างต้น เช่น วิทย์ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์และหนังสืออื่น ๆ หรือ โดยการอภิปราย การสนทนากับเพื่อนและกิจกรรมทางสังคมอื่น ๆ

ปัจจุบันตัวกลางที่จะนำความรู้เหล่านี้ไปให้แก่ประชาชนได้ดีที่สุด คือ สื่อมวลชน (Mass Media) อันได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทย์ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ ตัวกลางเหล่านี้จะสื่อสารติดต่อ ไปยังบุคคลต่าง ๆ ได้อย่างสะดวกและรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ นำความรู้ ความคิด ข่าวสาร

³ เกียรติชัย พงษ์พานิชย์, "แนวความคิดและลักษณะการศึกษานอกระบบในประเทศไทย", วิทยาสาร, 26 (22 พฤศจิกายน, 2518), หน้า 8.

และความบันเทิงไปยังส่วนต่าง ๆ ของสังคม ทำให้เกิดความรู้ความสามารถ เกิดความเข้าใจ อันดีเกี่ยวกับหน้าที่ที่ตนมีส่วนรับผิดชอบต่อสังคมที่อาศัยอยู่ ดังที่ Loran C. Twyford เคย ได้กล่าวไว้ว่า⁴

การสื่อมวลชนควรจะเป็นวิธีการที่จะทำให้การศึกษาแก่ประชาชนในค่านิยมชีวิต ความเป็นอยู่ การศึกษาแก่ผู้ใหญ่ และการจัดการศึกษาเป็นครั้งคราวตาม ความต้องการของประชาชนและสิ่งแวดล้อมทางสังคม นอกจากนี้ยังหมายถึง การแนะนำในค่านิยมต่าง ๆ และให้คำปรึกษาการแก้ปัญหาส่วนตัว

ประเทศไทยมีแนวโน้มที่จะนำเอาสื่อมวลชนเข้ามาใช้ในการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนมากยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จากนโยบายประการหนึ่งของรัฐบาลในการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนได้กำหนดเป็นเป้าหมาย⁵ ไว้ดังนี้

ส่งเสริมให้สื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ มีบทบาทในการส่งเสริมการศึกษานอกระบบโรงเรียนอย่างกว้างขวาง เช่น ส่งเสริมให้สถานีวิทยุที่มีอยู่แล้วทั่วประเทศจัดรายการ เพื่อส่งเสริมความรู้ของ ประชาชนให้มากขึ้นโดยเน้นรายการที่เป็นประโยชน์แก่การดำรงชีพของประชาชน เป็นคน

และเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายดังกล่าวรัฐบาลได้กำหนดแผนปฏิบัติ⁶ ไว้อย่างแน่ชัดว่า "จะจัดรายการ โทรทัศน์และวิทยุเพื่อการศึกษา ความยาวรวมกันวันละไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมง ออกอากาศสัปดาห์ละ 6 วันในหัวข้อวิชาต่าง ๆ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการเกษตรและวิชาชีพอื่น ๆ ตลอดจนการอบรมค่านิยมจริยธรรมและภูมิปัญญา ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามแนวความคิดเรื่อง

⁴ Loran C. Twyford, "Educational Communication", Audio-Visual Instruction, (March, 1965), p.194.

⁵ กรมสามัญศึกษาและกรมวิชาการ, โครงการวิทยุและโทรทัศน์เพื่อการศึกษานอกโรงเรียน, (อัครสำเนาะ), หน้า 2.

⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 4.

มหาวิทยาลัยเปิดทั่วประเทศ" เป้าหมายและแผนปฏิบัติการตามนโยบายของรัฐบาลดังกล่าวมานี้สอดคล้องกับแนวนโยบายขององค์การสหประชาชาติและองค์การศึกษาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติซึ่งได้เน้นและเชิญชวนให้สมาชิกใช้สื่อมวลชนในการจัดการศึกษาเพื่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ โดยเสนอแนะให้รวมโครงการพัฒนาสื่อมวลชนเข้าไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจด้วย⁷

ในบรรดาสื่อมวลชนทั้งหลายนั้น โทรทัศน์จัดว่าเป็นตัวกลางที่จะทำหน้าที่นี้ได้อย่างดี เพราะโทรทัศน์เปรียบเหมือนหนังสือพิมพ์ วิทยุและภาพยนตร์รวมกัน คือประชาชนสามารถได้รับทั้งข่าวสาร ภาพ และเสียงในขณะเดียวกันพร้อมกันทีเดียว ทำให้ผู้รับเกิดความเชื่อถือในสิ่งที่ตนได้รับอย่างมากขึ้น ดังนั้นในสังคมต่าง ๆ จึงมักใช้โทรทัศน์เป็นสื่อกลางในการให้ความรู้แก่ประชาชนอย่างแพร่หลาย รวมทั้งประเทศที่กำลังพัฒนา ทั้งนี้เพราะโทรทัศน์มีคุณสมบัติที่เด่นดังนี้คือ⁸

1. สามารถสื่อสารไปยังกลุ่มชนกลุ่มใหญ่ที่กระจัดกระจายได้โดยไม่จำกัดจำนวน และในเวลาเดียวกัน นอกจากนั้นยังสื่อสารไปได้ในระยะไกลพอสมควร
2. สามารถให้ประสบการณ์แก่ผู้รับได้มาก ทำให้ผู้รับมีประสบการณ์อย่างกว้างขวาง เกิดความรู้ทั้งในด้านการทำงานชีวิต อยู่อย่างมีความสุข และมีความรู้ในวิชาชีพของตน
3. โทรทัศน์มีคุณสมบัติของสื่อทัศนศึกษาอย่างครบถ้วน คือให้ข่าวสารแก่ผู้รับทั้งทางด้านประสาทสัมผัสทางตาและหู สามารถสร้างประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม (Concrete Experience) ได้ดี

⁷กระทรวงศึกษาธิการ, การสัมมนาแห่งชาติว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ เรื่องการส่งเสริมให้รายการมีคุณค่า ครั้งที่ 1 ณ โรงแรมบางแสน ชลบุรี, (คุรุสภา, 2515),
หน้า 11.

⁸Jeremy Howell, "The Use of Television in Agricultural Extension", Educational Television International, (Vol.4 No.2, June 1970), Pergamon Press Ltd.), p. 6-7.

จากคุณสมบัติของโทรทัศน์ดังกล่าวแล้ว ทำให้ประชาชนซึ่งอยู่ในภาคต่าง ๆ ของประเทศ ที่มีฐานะพอที่จะมีเครื่องรับโทรทัศน์ได้นิยมมีเครื่องรับโทรทัศน์ไว้เพื่อชมรายการ เป็นจำนวนมาก จากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้รายงานผลการสำรวจวิทยุและโทรทัศน์ทั่วราชอาณาจักร พ.ศ. 2517⁹ ปรากฏผลว่า จำนวนครัวเรือนของประเทศร้อยละ 10.2 มีเครื่องรับโทรทัศน์ และภายในระยะเวลา 6 ปี คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2511 - 2517 จำนวนเครื่องรับโทรทัศน์เพิ่มจาก 231,375 เครื่อง เป็น 714,551 เครื่อง หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 208.8 จึงแสดงถึงแนวโน้มว่าปริมาณเครื่องรับโทรทัศน์จะมีเพิ่มมากขึ้นและมีอิทธิพลต่อประชาชนอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิทธิพลต่อการยกระดับการศึกษาของประชาชนให้สูงขึ้น ซึ่งประเทศต่าง ๆ หลายประเทศได้นำเอาโทรทัศน์เข้ามาเป็นสื่อให้การศึกษานอกระบบโรงเรียนสำหรับประชาชน เช่น ประเทศสาธารณรัฐจีน ได้นำโทรทัศน์ไปช่วยในการสอนให้ประชาชนรู้จักวิชาชีพ ประเทศญี่ปุ่นได้นำโทรทัศน์ไปช่วยในการให้การศึกษาค้นคว้าและวัฒนธรรม เป็นต้น

ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของโทรทัศน์ในอันที่จะเผยแพร่การศึกษาให้แก่ประชาชน เริ่มแรกโดยเทศบาลนครกรุงเทพจัดรายการโทรทัศน์เพื่อการเรียนการสอนในโรงเรียน เมื่อปี พ.ศ. 2507 จนถึงปัจจุบัน กระทรวงศึกษาธิการได้มอบให้ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษากรมวิชาการ เป็นผู้ดำเนินการให้การศึกษแก่ประชาชนทางสถานีโทรทัศน์ในส่วนกลาง โดยผลิตรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษากว้างขวางโดยทั่วไป นอกจากนี้รัฐบาลได้แต่งตั้งคณะกรรมการประสานงานวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษากว้างขวาง¹⁰ ขึ้น เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2513 เพื่อพิจารณาวางแผนการใช้วิทยุและวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษากว้างขวางและมีประสิทธิภาพและในปี พ.ศ. 2519 กรมสามัญศึกษาและกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำโครงการวิทยุและโทรทัศน์เพื่อการศึกษานอกระบบโรงเรียน¹¹ ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความเสมอ

⁹สำนักงานสถิติแห่งชาติ, รายงานผลเบื้องต้นการสำรวจวิทยุและโทรทัศน์ทั่วราชอาณาจักร, พ.ศ. 2517, (โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2518), หน้า 13 - 14.

¹⁰กระทรวงศึกษาธิการ, เรื่องเดิม, หน้า 1.

¹¹กรมสามัญศึกษาและกรมวิชาการ, โครงการวิทยุและโทรทัศน์เพื่อการศึกษานอกโรงเรียน, (อัครสาเนา), หน้า 3.

ภาคทางการศึกษาในค่านโอกาสที่จะศึกษาแก่ประชาชนที่อยู่นอกระบบโรงเรียนได้มีโอกาสรับความรู้อย่างไรก็ตาม อันจะเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีพโครงการนี้กรมสามัญศึกษาและกรมวิชาการอยู่ในระหว่างการศึกษาเตรียมงาน จึงเห็นได้ว่าโทรทัศน์มีบทบาทต่อการศึกษานอกระบบโรงเรียนทั้งในปัจจุบันและอนาคต

ความสำคัญของปัญหา

2) ในปัจจุบันนี้กิจการวิทยุโทรทัศน์ของประเทศไทยมีการปรับปรุงและขยายงานทางด้านเทคนิคอย่างกว้างขวาง เพื่อให้ประชาชนทั่วประเทศรับชมได้อย่างทั่วถึง จนกล่าวได้ว่าโทรทัศน์มีอิทธิพลเหนือจิตใจและปรัชญาการดำเนินชีวิตของประชาชน แต่ได้ละเลยในเรื่องการปรับปรุงคุณภาพของรายการ/ || ความถูกต้องของเนื้อหาและคุณภาพของเสียงวิทยุโทรทัศน์ ดังที่มีการวิพากษ์วิจารณ์กันเสมอว่า รายการโทรทัศน์ขาดคุณภาพและบางรายการเป็นพิษเป็นภัยแก่ประชาชนเสียอีก การผลิตรายการเป็นไปในทำนองคนต่างทำ เพื่อสนองความต้องการของบริษัทผู้อุปถัมภ์และยังผลิตในลักษณะที่ไม่คำนึงถึงความต้องการและประโยชน์ต่อประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ดังนั้นจึงควรสำรวจรายการออกอากาศของสถานีโทรทัศน์เพื่อทราบว่าสถานีโทรทัศน์ได้จัดทำรายการและแบ่งเวลาสำหรับเสนอรายการต่าง ๆ เหล่านี้ให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในแต่ละภาคและสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในอันที่จะนำเอาโทรทัศน์มาเป็นสื่อในการให้ความรู้แก่ประชาชนที่อยู่นอกระบบการศึกษาหรือไม่เพียงใด ในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุตามนโยบายของรัฐบาลดังกล่าว จำเป็นที่ต้องทราบถึงความต้องการ ความสนใจ และความคิดเห็นของประชาชนที่เกี่ยวกับการชมรายการโทรทัศน์ ประโยชน์และความรู้ที่ได้รับจากการชม รวมถึงความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการจัดรายการโทรทัศน์ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดรายการให้มีประสิทธิภาพอย่างเต็มที่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาถึงความต้องการความสนใจและความคิดเห็นของประชาชนในภาคใต้เกี่ยวกับการชมรายการโทรทัศน์ ประโยชน์และความรู้ที่ได้รับจากการชม รวมถึงความคิดเห็นของประชาชนต่อการจัดรายการโทรทัศน์

2. เปรียบเทียบความต้องการรายการโทรทัศน์ของประชาชนกับรายการโทรทัศน์ที่ออกอากาศในภาคใต้

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้

1. สถานที่โทรทัศน์ที่ผู้วิจัยทำการสำรวจรายการโทรทัศน์ คือสถานที่โทรทัศน์ของกรมประชาสัมพันธ์ เขต 3 อันไคแก ของ 9 สุราษฎร์ธานี ของ 10 หาดใหญ่ และของ 11 ภูเก็ต
2. รายการโทรทัศน์ที่ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจเฉพาะรายการที่ออกอากาศในช่วงระยะเวลาเดือนมกราคม พ.ศ. 2519 เท่านั้น
3. ประชาชนที่ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ประชาชนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาลเมืองซึ่งเป็นที่ตั้งของศาลากลางจังหวัด ของจังหวัดในภาคใต้ ซึ่งมีอายุอยู่ระหว่าง 15 - 60 ปี ได้รับการศึกษาชั้นต่ำกว่าระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่าลงมา ทั้งเป็นผู้ที่ไม่อยู่ในระหว่างการศึกษาในระบบโรงเรียน

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

ผู้วิจัยคาดว่าผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อสถานีโทรทัศน์ที่จัดรายการเพื่อการศึกษและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในอันที่จะใช้โทรทัศน์เป็นสื่อในการจัดการศึกษา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบข้อมูลเบื้องต้น คือ

1. ได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความต้องการ ความสนใจและความคิดเห็นของประชาชนกับการชมรายการโทรทัศน์ ประโยชน์และความรู้ที่ได้รับจากการชม รวมถึงความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการจัดรายการโทรทัศน์ในภาคใต้
2. ได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับรายการของสถานีโทรทัศน์ที่ส่งออกอากาศในภาคใต้

3. เพื่อเป็นแนวทางในการ จัดรายการ โทรทัศน์เพื่อการศึกษาในระบบโรงเรียนให้กับประชาชน

ความไม่สมบูรณ์ในการ วิจัย

1. ในขณะที่ผู้วิจัยทำการสำรวจมีเหตุการณ์ไม่ปกติทางการ เมืองขึ้นในบางจังหวัดภาคใต้ การสำรวจจึงไม่ได้รับความร่วมมือที่เพียงพอจากประชาชนบางส่วน
2. เนื่องจากช่วงเวลาที่ทำการสำรวจทางสถานีต้องถ่ายทอดรายการที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ไม่ปกติที่ไม่สามารถแจ้งรายการล่วงหน้ากับประชาชนได้ ทำให้รายการภาคปกติของบางสถานี บางรายการต้องเปลี่ยนแปลงไป
3. แบบสอบถามที่ใช้ในการสำรวจอาจครอบคลุมเนื้อหาในด้านต่าง ๆ ไม่พอเพียง ทำให้ผลของการสำรวจอาจได้ผลไม่เต็มที่

คำจำกัดความที่ใช้ในการ วิจัย

รายการโทรทัศน์ หมายถึงรายการที่สถานีโทรทัศน์ส่งออกอากาศ ซึ่งแบ่งเป็น 27 รายการดังนี้

1. รายการข่าวในประเทศ
2. รายการข่าวต่างประเทศ
3. รายการข่าวราชการ
4. รายการข่าวกีฬา
5. รายการข่าวพยากรณ์อากาศ
6. รายการข่าวเหตุการณ์ในท้องถิ่น
7. รายการข่าวเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับอาชีพ
8. รายการธรรมและศาสนา
9. รายการเกี่ยวกับสุขภาพและอนามัย

10. รายการภาษาและวรรณคดี
11. รายการความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์
12. รายการสำหรับเด็ก
13. รายการสำหรับสตรีและแม่บ้าน
14. รายการศิลปะและวัฒนธรรม
15. รายการสารคดีและท่องเที่ยว
16. รายการทางการเมือง
17. รายการกฎหมายสำหรับประชาชน
18. รายการอภิปรายปัญหาต่าง ๆ
19. รายการทนายปัญหาต่าง ๆ
20. รายการเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ
21. รายการละคร
22. รายการภาพยนตร์
23. รายการเพลง คณิต และศิลปะอื่น ๆ
24. รายการพิเศษเนื่องในโอกาสต่าง ๆ
25. รายการชิงโชคต่าง ๆ
26. รายการมวย
27. อื่น ๆ

สถานีโทรทัศน์ หมายถึงสถานีโทรทัศน์ของกรมประชาสัมพันธ์ เขต 3 (ช่อง 9, 10,

11) สุราษฎร์ธานี, สงขลา, ภูเก็ต

ประชาชน หมายถึงประชาชนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาลเมืองซึ่งเป็นที่ตั้งของศาลากลางจังหวัดของจังหวัดในภาคใต้ ซึ่งมีอายุอยู่ระหว่าง 15 - 60 ปี ได้รับการศึกษาชั้นต่ำกว่าระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าลงมา ทั้งเป็นผู้ที่ไม่อยู่ในระหว่างการศึกษาในระบบโรงเรียน

ภาคใต้หมายถึงบริเวณที่ประกอบด้วยจังหวัดชุมพร ระนอง สุราษฎร์ธานี พังงา ภูเก็ต กระบี่ นครศรีธรรมราช พัทลุง สงขลา ตรัง สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส